

บทอ่านที่ 1

รม 8:18-25

พี่น้อง ข้าพเจ้าคิดว่า ความทุกข์ทรมานในปัจจุบันเปรียบไม่ได้เลยกับพระสิริรุ่งโรจน์ที่จะทรงบันดาลให้ปรากฏแก่เรา เพราะสรรพสิ่งต่างกำลังรอคอยอย่างกระวนกระวายเพื่อพระเจ้าจะได้ทรงบันดาลให้บรรดาบุตรของพระองค์ปรากฏในพระสิริรุ่งโรจน์ สรรพสิ่งต้องอยู่ใต้อำนาจของอนิจจังมิใช่โดยสมัครใจ แต่ตามความประสงค์ของผู้ที่บังคับให้สรรพสิ่งต้องอยู่ในสภาพดังกล่าว ถึงกระนั้น สรรพสิ่งยังมีความหวังว่า จะได้รับการปลดปล่อยจากการเป็นทาสของความเสื่อมสลาย เพื่อไปรับอิสรภาพอันรุ่งเรืองของบรรดาบุตรของพระเจ้า

เรารู้ดีว่า จนถึงเวลานี้ สรรพสิ่งกำลังร้องครวญครางด้วยความเจ็บปวดราวกับสตรีคลอดบุตร มิใช่เพียงแต่สรรพสิ่งเท่านั้น แม้แต่เราเองซึ่งได้รับผลิตผลครั้งแรกของพระจิตเจ้าแล้ว ก็ยังคร่ำครวญอยู่ใน ในเมื่อเรามีความกระตือรือร้นรอคอยให้พระเจ้าทรงรับเราเป็นบุตรบุญธรรม ให้ร่างกายของเราได้รับการปลดปล่อยเป็นอิสระ เพราะเราได้รับรอดพ้นเพียงในความหวัง แต่ความหวังที่มองเห็นได้ก็ไม่ใช่ความหวัง เพราะสิ่งที่มองเห็นแล้ว เราจะหวังไปทำไมอีกเล่า แต่ถ้าเราหวังสิ่งที่เรามองไม่เห็น เราก็น่าจะมีความมานะพากเพียรรอคอยสิ่งนั้น

พระวรสาร

ลก 13:18-21

เวลานั้น พระเยซูเจ้าตรัสว่า

“พระอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนกับสิ่งใด เราจะเปรียบพระอาณาจักรกับสิ่งใด พระอาณาจักรก็เหมือนกับเมล็ดมีสเตอร์ดซึ่งชายคนหนึ่งทิ้งไว้ในสวนของตน มันเติบโตขึ้นและกลายเป็นต้นไม้ จนกระทั่งบรรดานกในอากาศมาทำรังอาศัยบนกิ่งได้”

พระองค์ยังตรัสอีกว่า “เราจะเปรียบพระอาณาจักรของพระเจ้ากับสิ่งใด พระอาณาจักรก็เหมือนกับเชื้อแป้งที่หญิงคนหนึ่งนำมาเคล้าผสมกับแป้งสามถัง จนแป้งฟูขึ้นทั้งหมด”

พระเจ้าทรงบันดาลให้สิ่งเล็ก ๆ ดูเหมือนไม่สำคัญ เรียบง่ายธรรมดา และไร้คุณค่า ให้กลายเป็นสิ่งที่ใหญ่โต เกิดผลเป็นประโยชน์ต่อผู้คนมากมาย ชีวิตของเราเช่นกัน จะต้องเติบโต เปลี่ยนแปลงในทางดี และก้าวหน้าเสมอไป เราจะปล่อยให้ชีวิตแคระแกรนและหมดพลังไม่ได้

ข้าแต่พระเยซูเจ้า โปรดทรงใช้ข้าพเจ้าซึ่งเป็นเครื่องมือที่ต่ำต้อยด้อยค่านี้ เพื่อให้พระอาณาจักรของพระเจ้าบังเกิดขึ้นท่ามกลางมวลมนุษย์ด้วยเทอญ

อังคาร
29
ตุลาคม

สัปดาห์ที่ 30
เทศกาลธรรมดา

สดด 126:1-2,3

4-5,6

ทำวัตรสัปดาห์ที่ 2

